Bijan Balahan proti Švédsku, rozsudek ze dne 29. 6. 2023 – K vydávání osob k trestnímu stíhání z pohledu závazků plynoucích z Úmluvy pro dožádaný stát

Stěžovatel: Bijan Balahan

Žalovaný stát: Švédsko

Číslo stížnosti: 9839/22

Datum: 29.06.2023

Článek Úmluvy: čl. 3

Rozhodovací formace: Senát

Soud: Evropský soud pro lidská práva

Hesla: extradice, hrubě nepřiměřený trest, podmíněné propuštění

Český právní řád: čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod
§ 331 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád)
§ 54 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 59 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 88 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník
§ 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních

Významnost: 2

VÝBĚR ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO SOUDU PRO LIDSKÁ PRÁVA PRO JUSTIČNÍ PRAXI Č. 2/2024

Bijan Balahan proti Švédsku

rozsudek ze dne 29. 6. 2023, č. 9839/22

Autorský komentář

V předkládaném rozhodnutí se Soud v návaznosti na svou předcházející judikaturu [zejm. v Sanchez-Sanchez proti Spojenému království (rozsudek velkého senátu ze dne 3. 11. 2022, č. 22854/20) a další v textu odůvodnění citovaná rozhodnutí] vyjádřil k problematice vydání osoby podezřelé ze spáchání trestné činnosti na území dožadujícího státu k trestnímu stíhání na jeho území (konkrétně ze Švédska do USA) z pohledu závazků, které dopadají na dožádaný stát jako signatáře Úmluvy. Ve shodě s dříve vyjádřeným názorem uvedl, že v souvislosti s plněním závazku nelze na dožadující stát, jenž není smluvním státem Úmluvy, přenášet povinnosti a závazky z ní plynoucí. Zopakoval (viz Obecná východiska), že případná odpovědnost za to, že v důsledku postupu, jehož přímým následkem je vystavení jednotlivce zakázanému špatnému zacházení, může přicházet v úvahu jen u

smluvního státu.

Soud posuzoval, zda by vydáním stěžovatele nedošlo k porušení čl. 3 Úmluvy, a to v souvislosti s jeho tvrzením, že je ohrožen uložením trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, nebo *de facto* téhož trestu sestávajícího z minimální výměry 61 let odnětí svobody. Připomenul, že důkazní břemeno stran prokázání existence podstatných důvodů bránících vydání (v posuzované věci tedy uložení trestu porušujícího čl. 3 Úmluvy, jímž je trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění nebo hrubě nepřiměřený trest), leží na osobě, o jejímž vydání je rozhodováno. Pokud toto vydávaná osoba prokáže, je nezbytné zjišťovat, zda existuje mechanismus přezkumu umožňující její podmíněné propuštění (tj. hmotněprávní záruka). Nezbytné však není zjištění o procesní záruce, tj. dostupnosti tohoto mechanismu pro vydávanou osobu.

Soud dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, a proto neposuzoval, zda se jeho argument vztahuje k hmotněprávní či procesní záruce. Ke stejnému závěru, tj. o neunesení důkazního břemene, Soud dospěl i v otázce tvrzené hrozby uložení hrubě nepřiměřeného trestu. Šesti hlasy ku jednomu proto rozhodl, že vydáním stěžovatele, jež bylo podle předběžného opatření odloženo, by k porušení čl. 3 Úmluvy nedošlo.

SKUTKOVÝ STAV

Stěžovatel byl v USA zatčen pro podezření z napadení, při němž měl oběti způsobit třicet ran nožem a chemické popáleniny. Krom toho měl nabídnout úplatek ochrance, která přišla na místo činu, a převést z účtu oběti bez jejího vědomí 2 500 dolarů. Po svém propuštění na kauci opustil zemi a na soudní líčení se nedostavil.

Přibližně o rok později si USA vyžádaly vydání stěžovatele ze Švédska s odkazem na zatykač, podle něhož byl obviněn z: 1) těžkého ublížení na zdraví, 2) mučení, 3) nabádání ke křivému svědectví, 4) opakované odrazování svědka od výpovědi a 5) krádeže, při níž byla způsobena vysoká škoda.

Švédský Nejvyšší soud rozhodl, že vydání stěžovatele je přípustné ve vztahu k bodu 2) a 5). Překážku shledal ve vztahu k bodu 1), neboť předložený materiál nepodporoval závěr o způsobení trvalé invalidity a zmrzačení, a bodům 3) a 4), neboť ve Švédsku se nejedná o trestný čin. Shledal taktéž, že jeho vydání není v rozporu s Úmluvou. Vláda rozhodla o vydání stěžovatele, avšak pozastavila jeho výkon s ohledem na předběžné opatření Soudu.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. TVRZENÉ PORUŠENÍ ČLÁNKU 3 ÚMLUVY

37. Stěžovatel namítl, že jeho vydání do USA by porušovalo čl. 3 Úmluvy, protože mu hrozilo uložení trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění a hrubě nepřiměřeného trestu. Namítl dále, že jeho vydání by porušovalo čl. 3 Úmluvy, neboť by byl vystaven riziku újmy ze strany ostatních vězňů v amerických detenčních zařízeních.

38. Článek 3 Úmluvy zní:

„Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.“

A. K přijatelnosti

39. Vláda namítla, že stížnost by měla být prohlášena za nepřijatelnou a zjevně neopodstatněnou.

40. Stěžovatel argumentaci vlády rozporoval.

41. Ve vztahu ke svému tvrzení, že by byl v případě vydání vystaven riziku zacházení rozpornému s čl. 3 Úmluvy, neboť mu hrozila újma ze strany ostatních vězňů, stěžovatel nepředložil žádné relevantní důkazy. Tato část stížnosti je proto zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy a musí být podle čl. 35 odst. 4 zamítnuta.

42. Zbytek stížnosti podle čl. 3 Úmluvy není zjevně neopodstatněný, ani nepřijatelný z jiného důvodu uvedeného v čl. 35 Úmluvy. Musí být proto prohlášen za přijatelný.

B. K věci samé

1. Podání stran

a) Stěžovatel

43. S odkazem na první část testu zavedeného v Sanchez-Sanchez proti Spojenému království (rozsudek velkého senátu ze dne 3. 11. 2022, č. 22854/20, body 95.–97.) stěžovatel namítl, že prokázal existenci skutečného rizika, že mu bude uložen buď trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, nebo *de facto* tentýž trest, sestávající z minimální výměry 61 let odnětí svobody. V minulosti byl odsouzen pro dva trestné činy, které spadají do kategorie závažných zločinů. Uplatnilo by se proto pravidlo třikrát a dost. Přestože státní zástupci mají zákonnou pravomoc pravidlo neuplatnit, nebyla v praxi použita. Statistika ve zprávě „Třikrát a dost v Kalifornii“ vypracované Kalifornskou laboratoří zákonů (viz bod 35.) také naznačuje přítomnost vysokého rizika, že pravidlo třikrát a dost bude použito. Jak v písemném prohlášení pana P. Comiskeyho, tak v informacích poskytnutých americkými úřady (viz bod 33.–34.) bylo uzavřeno, že při použití pravidla třikrát a dost by byl stěžovateli uložen trest ve výměře minimálně 61 let. Aby byl způsobilý pro podmíněné propuštění, musel by vykonat 85 % trestu, což by představovalo 52 let. Vzhledem k tomu, že je mu nyní 29 let a věk dožití mužů v USA je 73 let, bylo by to déle, než může očekávat, že bude naživu. Takový trest tudíž *de facto* představuje trest na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění.

44. Stěžovatel dále s odkazem na druhou část testu zavedeného v Sanchez-Sanchez (cit. výše, body 96.–97.) argumentoval, že neexistuje žádný relevantní nástroj pro přezkum. Uvedl, že žádost o milost a zmírnění trestu jsou instituty natolik omezeně využívané či svévolně udělované, že v této souvislosti nepředstavují řádnou či reálnou ochranu.

45. K hrubé nepřiměřenosti trestu stěžovatel uvedl, že přestože jsou obvinění proti němu závažná, nejsou srovnatelná s nejzávažnějšími zločiny, jako jsou vražda nebo terorismus. Takto přísný trest mu hrozil pouze kvůli používání pravidla třikrát a dost. Povinná výměra trestu od 61 let po doživotí bez možnosti podmíněného propuštění musí být za trestné činy, z nichž je obviněn, považována za hrubě nepřiměřenou. Nadto je ve Švédsku za odpovídající trestné činy stanoven maximální trest ve výměře 10 let odnětí svobody.

b) Vláda

46. Vláda oponovala, že nebyla naplněna první část testu zavedeného ve věci Sanchez-Sanchez (cit. výše, body 95.–97.). S odkazem na informace poskytnuté americkými úřady (viz bod 33.) vláda uvedla, že stěžovateli nehrozilo uložení trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Ve vztahu k tomu, jaký trest mu bude uložen v případě jeho odsouzení, panuje značná nejistota. Potenciální trest by záležel na řadě faktorů, které je těžké předvídat. Každopádně není riziko, že by mu byl uložen trest na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Eventuální trest na doživotí by podléhal přezkumu v řízení o podmíněném propuštění, což jasně splňuje kritéria daná judikaturou Soudu. Délka vykonaného trestu vyžadovaná pro jeho způsobilost žádat o podmíněné

propuštění by záležela na mnoha faktorech. V době odsouzení by bylo stěžovateli jasné, kdy bude způsobilý pro podmíněné propuštění.

47. Dále argumentovala, že podle druhé části testu zavedeného v Sanchez-Sanchez (cit. výše, body 96.–97.) jsou jak řízení o podmíněném propuštění, tak možnost zmírnění trestu relevantními nástroji přezkumu trestu.

48. Vláda rovněž uvedla, že ve světle judikatury Soudu a s ohledem na skutečnost, že stěžovatel je podezřelý ze závažné a zvláště násilné trestné činnosti a že mu nehrozí uložení trestu na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění, nehrozí mu ani uložení trestu, který by bylo možno považovat za hrubě nepřiměřený. Taktéž zdůraznila nebezpečí beztrestnosti, pokud by nedošlo k vydání.

2. Posouzení Soudem

a) Obecná východiska

i) Vyhoštění cizinců

49. Soud opakovaně uvedl, že s ohledem na to, že mučení a nelidské či ponižující zacházení a potrestání jsou absolutně zakázané, může vydání osoby smluvním státem vyvolat problémy podle čl. 3 Úmluvy, a tudíž i odpovědnost dožádaného státu v případě, kdy jsou závažné důvody věřit, že by mohla jím vydávaná osoba čelit riziku, že bude podrobena takovému zacházení v žádajícím státě (viz mezi mnoha dalšími Sanchez-Sanchez, cit. výše, bod 84., a rozsudek pléna ze dne 7. 7. 1989, Soering proti Spojenému království, č. 14038/88, bod 88.).

50. Pro posouzení, zda existuje riziko špatného zacházení, musí Soud přezkoumat předvídatelné následky vydání stěžovatele do cílové země. Nevyhnutelně přitom musí zhodnotit situaci v žádající zemi z hlediska požadavků čl. 3. Neznamená to však udělat z Úmluvy nástroj k ovládání jednání států, které nejsou jejími stranami, nebo vyžadovat od smluvních států, aby takovým státům její standardy ukládaly. Pokud nějaká odpovědnost podle Úmluvy vznikne, nebo by mohla vzniknout, pak vznikne smluvnímu státu v důsledku jeho postupu, jehož přímým následkem je vystavení jednotlivce zakázanému špatnému zacházení (viz Sanchez-Sanchez, cit. výše, bod 85. a v něm citovaná rozhodnutí).

51. Zásadně je to stěžovatel, kdo má předložit důkazy schopné prokázat, že existují podstatné důvody věřit, že bude v případě vykonání napadeného opatření vystaven skutečnému riziku, že s ním bude zacházeno v rozporu s čl. 3. Pokud byly takové důkazy předloženy, je na vládě, aby rozptýlila jakékoli obavy, které z nich vyvstávají (viz např. Sanchez-Sanchez, cit. výše, bod 87.; nebo rozsudek velkého senátu ze dne 23. 3. 2016, F. G. proti Švédsku, č. 43611/11, bod 120.).

ii) Doživotní trest a hrubě nepřiměřené tresty

52. Podle ustálené judikatury Soudu není uložení trestu odnětí svobody na doživotí dospělému pachateli samo o sobě zakázané ani neslučitelné s čl. 3 či jiným článkem Úmluvy. Zároveň však Soud rozhodl, že uložení trestu odnětí svobody může vyvolat rozpor s čl. 3, pokud je trest „hrubě nepřiměřený“ nebo se jedná o nesnižitelný trest na doživotí (viz rozsudek velkého senátu ze dne 12. 2. 2008, Kafkaris proti Kypru, č. 21906/04, bod 97.; rozsudek velkého senátu ze dne 9. 7. 2013, Vinter a ostatní proti Spojenému království, č. 66069/09 a dvě další, body 102. a 107.; a Sanchez-Sanchez, cit. výše, body 79.–80.).

53. Soud zdůrazňuje, že test „hrubé nepřiměřenosti“ je přísný a bude splněn pouze ve vzácných a ojedinělých případech (viz rozsudek ze dne 17. 1. 2012, Harkins a Edwards proti Spojenému království, č. 9146/07 a 32650/07, bod 133; rozsudek ze dne 10. 4. 2012, Babar Ahmad a ostatní

proti Spojenému království, č. 24027/07 a 4 další, bod 237.; Vinter a další, cit. výše, bod 102.). Úmluva se navíc nesnaží být prostředkem, jak vyžadovat od smluvních států, aby její standardy ukládaly dalším státům. Je nezbytné brát patřičný ohled na skutečnost, že politika trestání se mezi jednotlivými státy velmi liší, a budou tak mezi nimi často legitimní a opodstatněné rozdíly co do délky ukládaných trestů, a to dokonce i u obdobné trestné činnosti. Pouze ve zvláště výjimečných případech bude stěžovatel schopen prokázat, že trest, jemuž by čelil v nesmluvním státě, by byl hrubě nepřiměřený, a tudíž v rozporu s čl. 3 (viz Harkins a Edwards, cit. výše, bod 134.; Babar Ahmad a další, cit. výše, bod 238.).

54. Pokud jde o nesnižitelné tresty na doživotí, Soud nedávno rozvinul svoji dřívější judikaturu týkající se trestů na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění v kontextu extradice ve věci Sanchez-Sanchez (cit. výše, body 78.–99.). Rozhodl, že musí být rozlišováno mezi tresty na doživotí ve vnitrostátním kontextu a v kontextu extradice. Zatímco ve vnitrostátních případech musí být použity zásady stanovené ve věci Vinter a ostatní (cit. výše), kontext extradičního řízení vyžaduje přizpůsobený přístup. Ten sestává ze dvou částí. V první musí být zjištěno, zda stěžovatel předložil důkazy schopné prokázat, že existují podstatné důvody věřit, že kdyby byl vydán, čelil by v případě svého odsouzení skutečnému riziku, že mu bude uložen trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. V druhé části, která nastane pouze v případě, že stěžovatel takové riziko prokáže, musí být zjištěno, zda v okamžiku odsouzení existuje mechanismus přezkumu umožňující vnitrostátním orgánům posoudit vězňův pokrok v rehabilitaci a jakékoli další důvody pro jeho propuštění založené na jeho chování nebo jiných relevantních osobních okolnostech (hmotněprávní záruka). Dostupnost procesních záruk v žádajícím státě není nezbytnou podmínkou pro dodržení čl. 3 smluvním státem (viz Sanchez-Sanchez, cit. výše, body 91.–95.; viz také rozhodnutí velkého senátu ze dne 21. 9. 2022, McCallum proti Itálii, č. 20863/21, bod 53.; a rozhodnutí ze dne 28. 3. 2023, Hafeez proti Spojenému království, č. 14198/20, bod 37.).

b) Použití obecných východisek na projednávanou věc

i) Doživotní trest bez možnosti podmíněného propuštění

55. V projednávaném případě dospěl Soud na základě všech dostupných materiálů (viz především body 17.–18.) k uspokojivému závěru, že neexistuje skutečné riziko, že by byl stěžovateli uložen trest odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Přinejhorším může čelit vyhlídce na doživotní trest se způsobilostí k podmíněnému propuštění. Stěžovatel tudíž na první pohled nesplnil první část testu nedávno zavedeného ve věci Sanchez-Sanchez (viz bod 54. výše).

56. Stěžovatel však namítl, že v jeho případě by trest na doživotí se způsobilostí k podmíněnému propuštění byl *de facto* bez možnosti podmíněného propuštění, neboť by musel vykonat minimální část trestu v délce až 61 let, než by byl k podmíněnému propuštění způsobilý, což by přesahovalo jeho očekávaný věk dožití (viz bod 43. výše).

57. Byť Soudu nenáleží rozhodovat, kdy by se měl přezkum trestu na doživotí uskutečnit (viz např. Vinter a ostatní, cit. výše, bod 120.), ve vnitrostátním kontextu v minulosti shledal, že za snižitelné ve smyslu čl. 3 Úmluvy nelze považovat tresty na doživotí, u nichž mohou být vězni zvažováni k podmíněnému propuštění až po vykonání 40 let z uloženého trestu (viz např. rozsudek ze dne 4. 10. 2016, P. a A. T. proti Maďarsku, č. 37871/14 a 73986/14, body 45. a 48.; rozsudek ze dne 17. 6. 2021, Sándor Varga a další proti Maďarsku, č. 39734/15 a 2 další, body 48. a 49.; a rozsudek ze dne 28. 10. 2021, Bancsók a László Magyar proti Maďarsku, č. 52374/15 a 53364/15, body 45. a 47.).

58. V kontextu extradice však pro dodržení čl. 3 nemusí vydávající smluvní stát přezkoumávat dostupnost procesních záruk v žádajícím státě (viz bod 54. výše). Krom jiných důvodů proto, že se může podrobné zkoumání relevantního práva a praxe dožadujícího státu s cílem posoudit úroveň

souladu s těmito procesními zárukami ukázat pro vnitrostátní orgány rozhodující o žádostech o vydání jako nepřiměřeně obtížné, a jednalo by se o nadměrně extenzivní výklad odpovědnosti smluvního státu (viz Sanchez-Sanchez, cit. výše, body 92.–93.).

59. Soud proto například ve věci McCallum (cit. výše, bod 53.) odmítl stěžovatelčin argument, že její trest na doživotí se způsobilostí k podmíněnému propuštění by mohl být *de facto* považován za trest bez takové možnosti s ohledem na roli guvernéra Michiganu v řízení o podmíněném propuštění, neboť se jednalo o námitku vztahující se k otázce, která se svou povahou blížila spíše procesní záruce, nikoli záruce hmotněprávní.

60. V projednávané věci stěžovatel nerozporoval existenci systému podmíněného propuštění v Kalifornii jako takového (viz body 27.–31. a 43. výše). Namítal spíše, že tento systém podmíněného propuštění by pro něj nebyl relevantní s ohledem na vyžadovanou minimální délku – až 61 let – trestu, kterou by musel vykonat, než bude způsobilý k podmíněnému propuštění. Soud shledává, že není nutné, aby posuzoval, zda se stěžovatelův argument v tomto ohledu vztahuje k otázce, která by měla být považovaná za hmotněprávní záruku, nebo má spíše povahu záruky procesní, neboť v každém případě nepředložil důkaz schopný prokázat existenci skutečného rizika, že mu bude vyměřena takto dlouhá minimální délka trestu. Z důvodů vyložených níže obestírá podle mínění Soudu stěžovatelův argument ve vztahu k minimální délce vykonaného trestu značná nejistota.

61. Na úvod Soud poznamenává, že stěžovatel dosud nebyl souzen ani odsouzen, takže je složité spekulovat o tom, zda bude shledán vinným jakýmkoli či všemi vznesenými obviněními a jaké možné následky může mít případné vyjmutí určitých částí obžaloby z těžkého ublížení na zdraví (viz bod 7.). Dále Soud ve věci Sanchez-Sanchez uznal, že existuje mnoho faktorů, které mohou ovlivnit ukládání trestu, a před vydáním osoby je nemožné reagovat na každou myslitelnou variantu, která by se mohla objevit nebo každý možný scénář, který by mohl nastat (viz Sanchez-Sanchez, cit. výše, bod 108.). Soud přijímá stěžovatelovo tvrzení, které nebylo výslovně rozporováno vládou, že byl v minulosti odsouzen pro dva trestné činy, což může znamenat použití pravidla třikrát a dost. Dále shledává – v souladu s příslušnými ustanoveními kalifornského trestního zákoníku a na základě informací poskytnutých americkými úřady a panem P. Comiskeym – že pokud bude stěžovatel uznán vinným v plném znění obžaloby a pravidlo třikrát a dost bude použito v plném rozsahu s ohledem na jeho předchozí odsouzení, bude čelit potenciálnímu trestu odnětí svobody na doživotí s minimální výměrou 61 let. Příslušná ustanovení kalifornského trestního zákoníku a další materiály dostupné ve spise však také ukazují, že státní zástupci a soudci v Kalifornii mohou pravidlo třikrát a dost použít podle svého uvážení [viz body 25., 33.b) a 35.c)]. Pokud se státní zástupci a soudci rozhodnou ve stěžovatelově případu nepoužít pravidlo třikrát a dost, potenciální minimální výměra trestu bude podstatně kratší, konkrétně 17 let [viz body 17.–19. a 33.c)].

62. Stěžovatel neposkytl žádný relevantní důkaz podporující jeho tvrzení, že je toto uvážení využíváno vzácně. Statistiky, na které odkázal, taktéž přesvědčivě nepodporují jeho argument o vysokém riziku, že pravidlo třikrát a dost bude v jeho případě použito. Nadto nepředložil ani důkazy o obžalovaných s obdobnými zápisy v rejstříku trestů, kteří by byli uznáni vinnými obdobnou trestnou činností a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody na doživotí s takto dlouhou minimální výměrou. Pan P. Comiskey ve svém prohlášení také uvádí, že je velmi obtížné předvídat, jaký bude výsledek trestního stíhání stěžovatele. Krom toho bude mít stěžovatel právo se proti uloženému trestu odvolat. Minimální délka trestu, kterou bude muset vykonat, než bude způsobilý k podmíněnému propuštění, může být navíc snížena s pomocí kreditů získaných během výkonu trestu, a to bez ohledu na to, zda bylo pravidlo třikrát a dost uplatněno, či nikoli [viz bod 35.b)].

63. ohledem na výše zmíněné faktory Soud zjišťuje, že stěžovatel neprokázal existenci skutečného rizika, že kdyby byl vydán a odsouzen, bude mu uložen trest odnětí svobody s minimální výměrou až 61 let. Délka minimální výměry bude záležet na mnoha neznámých faktorech a může být podstatně

kratší.

64. Ve světle předchozího nelze shledat, že by stěžovatel předložil důkazy schopné prokázat, že by ho jeho vydání do USA vystavilo skutečnému riziku zacházení dosahujícího hranice čl. 3 z důvodu nebezpečí, že bude *de iure* či *de facto* odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění. Vzhledem k tomu je zbytečné, aby Soud v této věci pokračoval k druhé části testu (viz bod 54. výše a dále Sanchez-Sanchez, cit. výše, bod 109.; a Hafeez, cit. výše, bod 55.).

ii) Hrubě nepřiměřený trest

65. Stěžovatel dále namítl, že by mu byl v případě odsouzení pro trestné činy, z nichž byl obviněn, uložen hrubě nepřiměřený trest.

66. Jak již bylo zmíněno výše (viz bod 53. výše s odkazy na judikaturu Soudu), test „hrubé nepřiměřenosti" je přísný a bude splněn pouze ve vzácných a ojedinělých případech, přičemž jenom v těch zvláště výjimečných bude stěžovatel schopen prokázat, že trest, kterému by čelil v nesmluvním státě, by byl hrubě nepřiměřený, a tudíž v rozporu s čl. 3. Trest nemůže být považován za hrubě nepřiměřený jednoduše proto, že je přísnější než trest, který by byl uložen v jiném státě (viz rozsudek ze dne 24. 7. 2014, Čalovskis proti Lotyšsku, č. 22205/13, bod 141.).

67. Soud shledává, že stěžovatel je obviněn ze závažných trestných činů. Měl se údajně dopustit velmi vážného fyzického napadení (viz bod 5.). Krom toho mu bude trest uložen až poté, co soud v Kalifornii projedná jeho případ, vezme v úvahu všechny relevantní faktory a rozhodne, zda odmítne nebo použije zpřísnění trestu vyplývající z jeho předcházejících odsouzení. Stěžovatel navíc, jak bylo uzavřeno výše, nepředložil žádné důkazy schopné prokázat existenci skutečného rizika, že bude odsouzen k trestu odnětí svobody na doživotí bez možnosti podmíněného propuštění.

68. Ve světle uvedeného Soud zjišťuje, že stěžovatel nedoložil své tvrzení, že by mu v případě vydání do USA hrozilo uložení hrubě nepřiměřeného trestu.

iii) Závěr

69. Předcházející zjištění jsou dostatečná k tomu, aby Soud mohl uzavřít, že pokud by byl stěžovatel vydán, nedošlo by k porušení čl. 3 Úmluvy.

(…)

VÝROK

Z těchto důvodů Soud

1. jednomyslně *prohlašuje* za přijatelnou stížnost podle čl. 3 Úmluvy týkající se rizika nesnižitelného trestu na doživotí nebo hrubě nepřiměřeného trestu a zbytek stížnosti za nepřijatelný;

2. šesti hlasy proti jednomu *rozhoduje*, že vydání stěžovatele do Spojených států amerických by neporušovalo čl. 3 Úmluvy;

3. jednomyslně *rozhoduje* o trvání vyrozumění vládě podle čl. 39 Jednacího řádu Soudu, že pro řádný průběh řízení je vhodné nevyhostit stěžovatele, dokud se rozsudek nestane konečným nebo do oznámení.

(Zpracovali JUDr. Ivo Kouřil a Mgr. Bc. Kamila Tokošová)